

ความศรัทธาของพุทธศาสนิกชนในพุทธรูปประจำวันเกิด Faith of Buddhists in the form of a birthday Buddha image

พระครูวิฑูรสุนทรกิจ, รศ.ดร.สิน งามประโคน, รศ.ดร.สมศักดิ์ บุญปู
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Provost Witoon Sunthornkit

Prof. Dr. Sin Ngamprakhon

Prof. Dr. Somsak Boonpu

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Corresponding author Email : Sunthornkit@hotmail.com

(Received : July 29, 2021 ; Revised : July 30, 2021 ; Accepted : August 3, 2021)

บทคัดย่อ

ความศรัทธาในพระพุทธรูปประจำวันเกิดของพุทธศาสนิกชนนั้นมีมาอย่างยาวนานตามความเชื่อ ความศรัทธาของพุทธศาสนิกชนในอดีตพระพุทธรูปประจำวันเกิดเป็นพระพุทธรูปในลักษณะอิริยาบถต่างๆ ของ พระพุทธเจ้าที่แสดงตามลักษณะของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล โดยความเชื่อ ความเลื่อมใส และ ศรัทธาในพุทธศาสนาผ่านพุทธรูปนั้นพุทธศาสนิกชนจะต้องประกอบด้วยและปรโตโฆสะ ปัจจายานอก และ โยนิโสมนสิการปัจจายภายในส่งเสริมความศรัทธาควบคู่กับปัญญาน้อมนำหลักคำสอนผ่านพุทธรูปไปประพฤติ ปฏิบัติให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตประจำวัน

คำสำคัญ : ความศรัทธา, พุทธศาสนิกชน, พระพุทธรูปประจำวันเกิด.

Abstract

The faith in the Buddha images of Buddhists' birthdays has long been based on beliefs. Faith of Buddhists. In the past, daily Buddha statues were born in various postures. Of the Lord Buddha, shown according to the nature of the various events That occurs in the Buddhist era by faith, faith and faith in Buddhism. Through that Buddhism, Buddhists must consist of and external factors and Yonisomanasikarn internal factors promoting faith along with wisdom, bringing doctrines through Buddhism to behave. Acting for prosperity in daily life.

Keywords : Faith, Buddhist, Birthday Buddha statue..

บทนำ

พระพุทธรูป ปัจจุบันสังคมไทยไม่เหมือนก่อนเพราะมีวัฒนธรรมที่หลากหลายเข้ามาผสมผสานหรือที่เรียกว่าพหุวัฒนธรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษายุคโลกไร้พรมแดนทำให้เกิดแนวความคิดที่มากมายจึงทำให้ค่อยๆ ซึมซับเอาความคิดจากนักคิดใหม่ๆ ที่มีชื่อเสียงในสังคมทั้งนี้วิทยาศาสตร์เป็นอีกวิชาหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อสังคมยุคใหม่ เพราะสัมผัสได้เชิงรูปธรรมจึงพาให้เกิดแนวคิดประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันกันแม้พระพุทธศาสนาก็ถูกนำไปอธิบายเปรียบเทียบสอนกันตามสถาบันการศึกษาชั้นนำมากต่อมากแม้แต่พระองค์เองก็ใช้วิธีเผยแผ่พระพุทธศาสนาวิธีวิทยาศาสตร์เพื่อเอาใจสังคมยุคใหม่ที่กำลังออกห่างวัดกันมากขึ้นอาจพูดได้ว่าเป็นสิทธิตามกฎหมายรัฐธรรมนูญโดยลึมนึกถึงรัฐธรรมนูญของพระพุทธเจ้าที่ทรงมอบให้เราชาวพุทธไว้คือพระธรรมวินัย ผลก็คือเกิดลัทธิใหม่ขึ้นในสังคมไทยเรื่อยๆ จนบางครั้งบางสำนักประกาศเลิกกราบไหว้พระพุทธรูปด้วยความเชื่อว่าพระพุทธรูปไม่มีในพระไตรปิฎกเป็นเพียงโลหะอิฐปูนเป็นต้นที่เกิดขึ้นภายหลัง ถ้าปล่อยไว้โดยไม่หยาบยกขึ้นมาค้นหาความจริงอาจเกิดความแตกแยกในสังคมไทยเป็นวงกว้าง

พระพุทธรูปเป็นสัญลักษณ์ให้เราได้มีพุทธานุสสติ คือระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระองค์ทรงมีพระคุณอันล้ำเลิศเพื่อประโยชน์สุขต่อมนุษยชาติและสัตว์โลกทั้งปวง พระพุทธคุณดังกล่าวได้แก่ พระกรุณาคุณ ที่ทรงช่วยสัตว์โลกให้พ้นทุกข์ พระปัญญาคุณ ที่ทรงตรัสรู้ความจริงอันประเสริฐ แล้วนำมาเปิดเผยให้ชาวโลกได้ทราบอย่างถูกต้อง พระบริสุทธิคุณ ที่ทรงพ้นแล้วจากบ่วงทั้งปวง เป็นตัวอย่างที่ถูกต้องของสัตว์โลกอย่างแท้จริง การได้บูชาพระพุทธรูปด้วยความรู้และศรัทธาอย่างถูกต้อง ตามหลักพุทธศาสนา จึงจะอำนวยประโยชน์แก่ตนเองและแก่ผู้อื่น โดยปราศจากโทษ มีแต่คุณประโยชน์แก่ทุกฝ่ายสถานเดียว

ศรัทธา (Saddhā) หมายถึง ความเชื่อ ตามความหมายที่ให้ไว้ดังนี้ พจนานุกรม บาลีไทย ฉบับนักศึกษาให้ความหมายศรัทธาไว้คือ ความเชื่อ(พระอรรถกถาธิก:2530) หนังสือบรรณานุกรม สัททวิเสสวิคคหะ วิเคราะห์ศัพท์ไว้ว่า “สทฺธา สทฺทหน สทฺธา. (ความเชื่อ ชื่อว่าศรัทธา)” และว่า “สทฺทหนติเอตตยสยวาสทฺทหติ สทฺทหนมตตตเมว วา เอสาติ สทฺธา” ความเชื่อ(พระราชเวที:2536) เป็นความรู้สึกของมนุษย์ที่เห็นจริง เห็นตาม(ผาสกมฺพธมฺมา:2535)

ความหมายของ “เชื่อ” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ให้ความหมายไว้ดังนี้

เชื่อ คือ เห็นตามด้วย มั่นใจ ไว้ใจ เชื่อหรือขายโดยติดค้างไว้ไม่ต้องชำระเงินทันที

ฉะนั้น “ความเชื่อ” คือ การเห็นตามด้วยความมั่นใจ ความไวใจในบุคคลในสิ่งต่าง ๆ ในการกระทำ ความเชื่อเกิดขึ้นเมื่อไหร่ ความคิดที่จะกระทำจะเกิดขึ้นเสมอ เช่น เชื่อทำดีต้องได้ดี คนนั้นจะ ทำดี เชื่อว่าบุญจะส่งให้เกิดสุข คนนั้นจะ ทำบุญ

จากข้อมูลที่ได้ให้ไว้ตามลำดับ พอจะประมวลความหมายของศรัทธาได้ว่า ศรัทธา (Saddhā) โดยทั่วไปมีความหมายที่กว้าง เป็นกลางๆ ไม่ได้มีความหมายแคบเพียง “ความเชื่อ” อย่างเดียว เพราะยังมี

ความหมายอื่นๆ เช่น ความเชื่อถือ ความเลื่อมใส การปลงใจเชื่อ การยอมปักใจเชื่อ ความไว้วางใจ ความมั่นใจ ความซื่อสัตย์ การยอมรับ การยอมตาม ลัทธิความเชื่อศาสนา ความจงรักภักดี เป็นต้น

หากพิจารณาในเรื่องของน้ำหนักทางอารมณ์ของศรัทธาเป็นหลัก จะได้ลักษณะ 3 ประการ ดังนี้

- 1) การทุ่มเททางอารมณ์มีในระดับต่ำ หมายถึงความเชื่อ ความเลื่อมใสโดยทั่วไป
- 2) การทุ่มเททางอารมณ์มีในระดับปานกลาง หมายถึงความเชื่อที่มีระดับการทุ่มเทปานกลาง คือ ศรัทธาที่ให้ความหมายรวมความไปถึง ความเชื่อใจ ความปลงใจเชื่อ ความเชื่อมั่น การยอมรับ
- 3) การทุ่มเททางอารมณ์มีในระดับสูง หมายถึงความเชื่อที่มีระดับความทุ่มเทสูง คือศรัทธาที่ให้ ความหมายรวมความไปถึง ความมั่นใจแน่วแน่ ความไว้วางใจ ความจงรักภักดี

ความศรัทธาในพระพุทธรูปประจำวันเกิดของคนไทยในยุคปัจจุบันจะเป็นการศรัทธาในระดับปานกลาง คือความเชื่อในระดับปลงใจ เชื่อมั่นเพราะเคยได้ยิน ได้ฟังมาและมักจะเข้าวัดทำบุญตักบาตรพระพุทธรูปประจำวันเกิดเพราะเชื่อโดยการได้ยินได้ฟังมา โดยยังขาดการศึกษาในรายละเอียดให้ลึกถึงหลักธรรม คำสอน และสิ่งที่พุทธศาสนาได้สอดแทรกแนวคิด หลักคำสอนผ่านพุทธรูปประจำวันเกิด พุทธศาสนิกชนที่ศึกษาให้ลึกซึ้งถึงพระพุทธรูปประจำวันเกิดเพื่อนำหลักคำสอนน้อมมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อไป

1. การสร้างหลักการเชื่อ

พระพุทธรูปศาสนาเถรวาทถือว่าการเชื่อคือศรัทธาเป็นสิ่งสำคัญเบื้องต้นที่ขาดไม่ได้ ซึ่งมีหลักการสอนโดยสอนให้สร้างหลักการเชื่อคือศรัทธาให้เกิดขึ้นก่อน สำหรับหลักการสร้างการเชื่อในพระพุทธรูปศาสนาเถรวาทนั้นต้องอาศัยเหตุปัจจัย 2 ประการ คือ 1. พรโตโฆสะ (ปัจจัยภายนอก) 2. โยนิโสมนสิการ (ปัจจัยภายใน)

1. พรโตโฆสะ

พรโตโฆสะ มาจากคำว่า “ปรโต” แปลว่าผู้อื่น กับคำว่า “โฆสะ” แปลว่าเสียงถ้อยคำ เมื่อรวมกันจึงแปลว่า เสียงจากผู้อื่น หมายถึงคำแนะนำสั่งสอนจากผู้อื่น การกระตุ้นหรือการชักจูงจากผู้อื่น อันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งเป็นปัจจัยทางสังคม โดยทั่วไปหมายถึงเฉพาะเสียงที่ดังก้อง เสียงที่ถูกต้อง เสียงที่บอกกล่าวชี้แจงความจริง มีเหตุผล เป็นประโยชน์ เฉพาะอย่างยิ่งต้องเกิดจากความรัก ความปรารถนาดี เสียงดังก้องถูกต้องเช่นนี้เกิดจากแหล่งที่ดี คือคนมีปัญญาและมีคุณธรรม ซึ่งในทางธรรมเรียกว่า สัตบุรุษบ้าง บัณฑิตบ้าง ถ้าคนดีคือสัตบุรุษหรือบัณฑิตนี้ ไปหาหน้าที่ช่วยเหลือ แนะนำสั่งสอนชักจูงผู้อื่นให้เกิดสัมมาทิฐิ ก็เรียกว่าเขาหาหน้าที่เป็นกัลยาณมิตร แต่บุคคลผู้แสวงหาสัมมาทิฐิไม่จำเป็นต้องรอให้สัตบุรุษมาหาตน ตรงข้ามเขาต้องกระตือรือร้นเข้าไปหา เพื่อปรึกษาดับฟัง ขอคำแนะนำชี้แจงสั่งสอน เข้าร่วมหมู่อยู่ใกล้ ตลอดจนศึกษาแบบอย่างจากบัณฑิตหรือสัตบุรุษนั่นเอง การกระทำอย่างนี้เชื่อว่าการเสวนาสัตบุรุษหรือกัลยาณ “มิตตดา” แปลว่า ความมีกัลยาณมิตร(พระธรรมปิฎก:2542)

2. กัลยาณมิตร

กัลยาณมิตรในแนวคิดเรื่องกัลยาณมิตรในพระพุทธศาสนาจะพบว่าค่อนข้างจะแตกต่างกับกัลยาณมิตรตามความหมายที่เข้าใจกันโดยทั่วไป เนื่องจากกัลยาณมิตรตามความหมายในพระพุทธศาสนา มุ่งไปในความเป็นผู้ชี้ทางและสนับสนุนให้มิตรก้าวไปสู่ความพ้นทุกข์ นั่นคือ กัลยาณมิตรที่แท้ต้องเป็นผู้มีศีล ดำรงอยู่ในคุณธรรมที่ดีงาม และสงเคราะห์ผู้อื่นด้วยกัลยาณธรรม เป็นผู้มุ่งประโยชน์แก่มิตร ไม่คิดทำลาย เป็นผู้แนะนำช่วยเหลือและอุปถัมภ์ค้ำชู ให้สังคมดำเนินไปสู่แนวทางแห่งความปิติสุข(วคิน อินทสระ)

จะเห็นได้จาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอริยบุคคลทั้งหลาย ซึ่งเป็นตัวอย่างของกัลยาณมิตรผู้ประเสริฐ เพราะเป็นผู้บำเพ็ญประโยชน์ต่อมวลเทวดาและเหล่ามนุษย์อย่างมหาศาล ในการเป็นแสงสว่างแก่สังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งนับเป็นกัลยาณมิตรที่เลิศกว่ากัลยาณมิตรทั้งปวงเพราะเป็นผู้ชี้ทางพ้นทุกข์ให้แก่สรรพสัตว์ทั้งปวง ดังพุทธพจน์ที่ว่า

“อาศัยเราเป็นกัลยาณมิตร เหล่าสัตว์ผู้มีชาติธรรมดา ย่อมพ้นจากชาติผู้ที่ชราเป็นธรรมตาย่อมพ้นจากชรา ผู้ที่มีมรณะเป็นธรรมตาย่อมพ้นจากมรณะ ผู้มีโสกะ ปรีเทวะ ทุกข์ โทมนัสและอุปายาสเป็นธรรมตาย่อมพ้นจากโสกะ ปรีเทวะ ทุกข์ โทมนัสและ อุปายาส”

ฉะนั้น ประโยชน์หรือคุณค่าที่สำคัญของการมีกัลยาณมิตร คือ การมีตัวอย่างที่ช่วยให้เกิดความมั่นใจว่าสิ่งที่กำลังปฏิบัติและความมุ่งหมายนั้นเป็นสิ่งที่ทำได้จริง บรรลุได้จริงและถ้าทำได้สำเร็จแล้วจะได้รับผลดีจริงๆ อีกประการหนึ่ง กัลยาณมิตรมีความรู้ ความเข้าใจ มีประสบการณ์ในสิ่งที่ปฏิบัติดีกว่า จะช่วยสามารถชี้แนะบอกแนวหรือวิธีการที่จะทำให้การปฏิบัติง่ายขึ้น หรือมีทางลัดมากขึ้น กัลยาณมิตรที่ได้บรรลุผลการปฏิบัติด้วยตนเองมาแล้ว ย่อมอำนวยความสะดวกหรือประโยชน์ที่กล่าวมานี้ได้เต็มที่ ทำให้ผู้ที่ปฏิบัติเกิดศรัทธามีกำลังใจแรงกล้าที่จะปฏิบัติให้สำเร็จเช่นกัน

สัมมาทิฐิ แปลว่า ความเห็นชอบหรือเห็นถูกต้องตามความหมาย แนวโลกีย์คือ เห็นถูกต้องตามคลองธรรม ความหมายแนวโลกุตระ คือ เห็นถูกต้องตามความเป็นจริง(พระธรรมปิฎก:2553) คือเห็นตามสภาวะหรือตามเหตุปัจจัยสัมมาทิฐิในความหมายที่ว่า ความเห็นหรือแม้แต่ความเชื่อถูกต้องตามคลองธรรม เช่น เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นต้นก็เพียงพอที่จะทำให้เริ่มปฏิบัติธรรมหรือปฏิบัติงานได้ เพราะเมื่อเชื่อหรือเห็นเช่นนั้นแล้ว ก็ย่อมพร้อมที่จะประพฤติปฏิบัติดี ซึ่งเป็นหลักธรรมที่สำเร็จประโยชน์แก่ทุกคนทั้งพระสงฆ์และชาวบ้านทั่วหน้ากัน ดังพุทธพจน์ที่ว่า

“ดูก่อนอานนท์ ความมีกัลยาณมิตร มีกัลยาณสหาย ชอบคบหากัลยาชนนี้ เท่ากับเป็นพรหมจรรย์ทั้งหมดทีเดียว เพราะว่า ผู้มีกัลยาณมิตร...พึงหวังสิ่งนี้ได้ คือ เขาจักยังอริยอัชฌาติกมรรคให้เกิดมี เขาจักกระทำให้มากซึ่งอริยอัชฌาติกมรรค”

“ภิกษุทั้งหลาย เมื่อดวงอาทิตย์อุทัยอยู่ ย่อมมีแสงอรุณขึ้นมาก่อนเป็นบุพนิมิต ฉันทิ ความมีกัลยาณมิตรก็เป็นตัวนำ เป็นบุพนิมิต แห่งการเกิดขึ้นของอริยอัชฌาติกมรรคแก่ภิกษุ ฉันทิ”

พุทธพจน์นี้ แสดงถึงการยอมรับความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในฐานะสภาพแวดล้อมทางสังคม ว่าเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งที่จะชักนำและส่งเสริมให้เกิดมีการประพฤติปฏิบัติหลักธรรมในพระพุทธศาสนา แสดงให้เห็นว่าระบบการดำเนินชีวิต ระบบจริยธรรม หรือระบบการประพฤติปฏิบัติธรรมตามหลักพระพุทธศาสนา เนื่องด้วยสังคมไม่แตกต่างหากจากสังคม

สัมมาทิฐิ เป็นองค์ประกอบของสำคัญของมรรค ในฐานะที่เป็นจุดเริ่มต้นของการปฏิบัติธรรม หรือเป็นขั้นแรกแรกในระบบการศึกษาตามหลักของพระพุทธศาสนา และเป็นธรรมที่ต้องพัฒนาให้บริสุทธิ์ ชัดเจน เป็นอิสระมากขึ้นตามลำดับ จนกลายเป็นการตรัสรู้ในที่สุด ดังนั้นการสร้างเสริมสัมมาทิฐิจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ในพระไตรปิฎกแสดงหลักการสร้างเสริมสัมมาทิฐิไว้ ดังนี้

“ภิกษุทั้งหลาย ปัจจัยเพื่อความเกิดขึ้นแห่งสัมมาทิฐิ มี 2 ประการ คือ ปรีโฆสะ และโยนิโสมนสิการ”

1. ปรีโฆสะ คือ เสียงจากผู้อื่น การกระตุ้นหรือชักจูงจากภายนอก เช่น การสั่งสอนแนะนำ การถ่ายทอด การโฆษณา คำบอกเล่า ข่าวสาร ข้อเขียน คำชี้แจงอธิบาย การเรียนรู้จากผู้อื่น ในที่นี้หมายถึงเฉพาะส่วนที่ติงามถูกต้อง เฉพาะอย่างยิ่งการรับฟังธรรม ความรู้หรือคำแนะนำจากบุคคลที่เป็นกัลยาณมิตร นี้ องค์ประกอบภายนอกเป็นปัจจัยทางสังคม อาจเรียกว่าวิธีการแห่งศรัทธา

2 โยนิโสมนสิการ คือ การทำในใจโดยแยบคาย การใช้ความคิดถูกวิธี ความรู้จักคิด คิดเป็นหรือคิดอย่างมีระเบียบหมายถึง การรู้จักมอง รู้จักพิจารณาสิ่งทั้งหลายโดยมองตามสิ่งนั้นๆ มันเป็นของมันและโดยวิธีคิดหาเหตุผลสืบค้นหารต้นเค้า สืบสาวให้ตลอดสายแยกแยะสิ่งนั้นๆ หรือปัญหานั้นๆออกให้เห็นตามสภาวะและตามความสัมพันธ์สืบทอดแห่งเหตุปัจจัย โดยไม่เอาความรู้สึกด้วยตัณหาอุปาทานของตนเข้าจับ นี่เป็นองค์ประกอบภายใน คือปัจจัยภายในตัวบุคคล อาจเรียนว่าวิธีการแห่งปัญญา

พระพุทธพจน์แสดงปัจจัยทั้งสองนี้ภายในภาคปฏิบัติของการฝึกอบรม เน้นถึงความสำคัญอย่างควบคู่กัน ดังนี้

“สำหรับภิกษุผู้ยังต้องศึกษา...เรามองไม่เห็นองค์ประกอบภายนอกอื่นใดมีประโยชน์มากเท่าความมีกัลยาณมิตรเลย”

“สำหรับภิกษุผู้ยังต้องศึกษา...เรามองไม่เห็นองค์ประกอบภายในอื่นใดมีประโยชน์มากเท่าโยนิโสมนสิการเลย”

สรุปความว่าปัจจัยทั้งอย่างนี้ ย่อมสนับสนุนซึ่งกันและกัน สำหรับคนสามัญซึ่งมีปัญหาไม่แก้กล้าย่อมต้องอาศัยการแนะนำชักจูงจากผู้อื่น และคล้อยไปตามคำแนะนำซึ่งจูงที่ฉลาดได้ง่าย แต่ก็จะต้องฝึกหัดให้สามารถใช้ความคิดอย่างถูกวิธีด้วยตนเองได้ด้วย จึงจะก้าวหน้าไปถึงที่สุดได้ ส่วนคนที่มีปัญหาแก้กล้าย่อมรู้จักใช้โยนิโส

มนสิการได้ดีกว่า แต่กระนั้นก็ต้องอาศัยคำแนะนำที่ถูกต้องเป็นเครื่องนำทางในเบื้องต้น และเป็นเครื่องช่วยส่งเสริมให้ก้าวหน้าไปได้รวดเร็วยิ่งขึ้นในระหว่างการศึกษาปฏิบัติ

2. พระประจำวันเกิด ทั้งเจ็ดวัน

1. ผู้ที่เกิดวันอาทิตย์ พระประจำวันอาทิตย์ ได้แก่ ปางถวายเนตร

ลักษณะพระพุทธรูป: พระพุทธรูปที่อยู่ในพระอริยาบถยืน สวมพระเนตรทั้งสองเพ่งไปข้างหน้า พระหัตถ์ทั้งสองห้อยลงมาประสานกันอยู่ระหว่างพระเพลา (ตัก) พระหัตถ์ขวาซ้อนเหลื่อมพระหัตถ์ซ้าย อยู่ในพระอาการสังวรทอดพระเนตรดูต้นพระศรีมหาโพธิ์

ความเป็นมา

เมื่อครั้งพระบรมศาสดาได้ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้วก็ได้ประทับเสวยวิมุตติสุข (สุขอันเกิดจากความสงบ) อยู่ใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์เป็นระยะเวลา 7 วัน จากนั้นได้เสด็จไปประทับยืน ณ ที่กลางแจ้งทางทิศอีสานของต้นพระศรีมหาโพธิ์ ทอดพระเนตรต้นพระศรีมหาโพธิ์โดยไม่กระพริบพระเนตรเลยตลอดระยะเวลา 7 วัน ซึ่งสถานที่ประทับยืนนี้ได้มีนามปรากฏว่า "อนิมิสเจดีย์" มาจนปัจจุบัน เป็นเหตุแห่งการสร้างพระพุทธรูปปางนี้เรียกว่า ปางถวายเนตรนิยมสร้างเป็นพระพุทธรูปเพื่อสักการบูชาประจำของคนที่เกิดวันอาทิตย์

บทสวดมนต์บูชาพระประจำวันอาทิตย์

อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปะภาโส

ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปะภาสัง ตะยัชะ

คุตตา วิหะเรมุ ทิวะสัง เย พราหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม เต เม

นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา

นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา อิมัง โส ปะริตตัง กัตถวา โมโร จะระติ เอสะนา ฯ

อะเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปะภาโส

ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปะภาสัง ตะยัชะ

คุตตา วิหะเรมุ รัตติง เย พราหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม เต เม

นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา

นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา อิมัง โส ปะริตตัง กัตถวา โมโร วาสะมะกะปปะยิตี ฯ

สวดวันละ 6 จบ จะมีความรุ่งเรืองและความสุขสวัสดิ์ตลอดกาล

2. ผู้ที่เกิดวันจันทร์ พระประจำวันจันทร์ ได้แก่ ปางห้ามญาติ หรือ ห้ามสมุทร

ลักษณะพระพุทธรูป: พระพุทธรูปอยู่ในพระอริยาบถยืน ยกพระหัตถ์ทั้งสองยกขึ้นเสมอพระอุระ (อก) ตั้งฝ่าพระหัตถ์ยื่นออกไปข้างหน้าเป็นกิริยาห้ามเป็นปางเดียวกันกับปางห้ามสมุทร ต่างกันตรงที่ปางห้ามญาติ

จะยกมือขวาขึ้นห้ามเพียงมือเดียว ส่วนปางห้ามสมุทรจะยกมือทั้งสองขึ้นห้ามแต่ส่วนใหญ่มักจะนิยมสร้างเป็นปางห้ามญาติ และนิยมทำเป็นแบบพระทรงเครื่อง

ความเป็นมา

ปางห้ามญาติเกิดขึ้นเนื่องจากพระญาติฝ่ายพุทธบิดาคือกรุงกบิลพัสดุ์ และพระญาติฝ่ายพุทธมารดา คือกรุงเทวทหะ ซึ่งอาศัยอยู่บนคนละฝั่งของแม่น้ำโรहिณี เกิดทะเลาะวิวาทแย่งน้ำเพื่อไปเพาะปลูกกันขึ้นถึงขนาดจะยกทัพทำสงครามกันเลยทีเดียว พระพุทธองค์จึงต้องเสด็จไปเจรจาห้ามทัพ คือ ห้ามพระญาติมิให้ฆ่าฟันกัน

ส่วนปางห้ามสมุทรเป็นพุทธประวัติ ตอนเสด็จไปโปรดพวกชฎิล (นักบวชประเภทหนึ่งที่นุ่งห่มหนังเสือ และนิยมบูชาไฟ) 3 พี่น้อง ได้แก่ อรุณกัณฐสยะ นทิกัณฐสยะ และคยาณกัณฐสยะ ที่ตั้งตัวเป็นใหญ่ อยู่ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชราพร้อมบริวาร 1,000 คน โดยได้แสดงพุทธปาฏิหาริย์หลายอย่างเพื่อทำลายทิฐิฐานะของชฎิลทั้งหลาย เช่น ห้ามลม ห้ามฝน ห้ามพายุและห้ามน้ำท่วมที่เจ็งบองตลิ่งมิให้มาต้องพระวรกายได้ อีกทั้งยังสามารถเดินจงกรมอยู่ใต้พื้นน้ำได้ ทำให้พวกชฎิลเห็นเป็นที่ยศจรรย์ และยอมบวชเป็นพุทธสาวก

บทสวดมนต์บูชาพระประจำวันจันทร์

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโธ

ปาปัคคะโท ทุสสุปินัง อะกันตัง พุทธานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ ฯ

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโธ

ปาปัคคะโท ทุสสุปินัง อะกันตัง ธรรมานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ ฯ

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโธ

ปาปัคคะโท ทุสสุปินัง อะกันตัง สังฆานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ ฯ

สวดวันละ 15 จบ จะมีความสุข ความเจริญปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ

3. ผู้ที่เกิดวันอังคาร พระประจำวันอังคาร

ได้แก่ ปางโปรดอสุรินทราหู หรือ ปางไสยาสน์ หรือ ปางปรินิพพาน ลักษณะพระพุทธรูป: พระพุทธรูปอยู่ในพระอริยาบถนอนตะแคงขวา พระบาททั้งสองข้างซ้อนทับเสมอกัน พระหัตถ์ซ้ายทาบไปตามพระวรกาย พระหัตถ์ขวาวางตั้งขึ้นรับพระเศียรและมีพระขนง (หมอน) รองรับ บางแบบพระขนงวางอยู่ใต้พระกัจฉะ (รักแร้)

ความเป็นมา

ปางไสยาสน์ หรือบางทีก็เรียก ปางปรินิพพาน เป็นพุทธประวัติตอนที่พระพุทธองค์ได้รับสั่งให้พระจุนทะเถระปูอาสนะลงที่ระหว่างต้นรังคู่หนึ่ง แล้วทรงประทับบรมมถแบบสีหไสยาสน์ ตั้งพระทัยไม่เสด็จลุกขึ้นอีก แต่ก็ยังได้โปรดสุภททปริพาชกเป็นอรหันต์องค์สุดท้ายก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพาน บรรดาพุทธบริษัททั้งหลายพากันเศร้าโศก ร่ำไห้ คร่ำครวญถึงพระองค์พระอานนท์และพระอนุรุทธเถระได้แสดงธรรมเพื่อปลอบโยนมหาชน

พุทธศาสนิกชนเมื่อรำลึกถึงการเสด็จปรินิพพานของพระองค์ จึงได้สร้างพระพุทธรูปปางนี้ขึ้น เพื่อบูชาพระพุทธรองค์

นอกจากนี้ ยังมีเรื่องเล่าถึงปางนี้อีกหนึ่งก็คือ ในสมัยพุทธกาล เมื่อพระพุทธรองค์ประทับอยู่ที่พระเชตะวันมหาวิหาร "อสุรินทราหู" หรือ "พระราหู" ผู้ครองอสุรพิภพ ได้สดับคำสรรเสริญถึงพระเกียรติคุณของพระบรมศาสดาจากสำนักเทพยดาทั้งหลาย ก็มีความปรารถนาอยากจะไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าบ้าง แต่ก็คิดคำนึงไปเองว่าพระพุทธรเจ้าเป็นมนุษย์คงต้องมีพระวรกายที่เล็ก หากตนจะไปเฝ้าก็จะต้องก้มมองเป็นความลำบากมากอีกทั้งตนก็ไม่เคยก้มเศียรให้ใคร คิดแล้วก็ไม่ได้ไปเฝ้า ต่อมาได้ยินพวกเทวดาสรรเสริญพระพุทธรองค์อีก ก็เกิดความอยากไปเฝ้าอีก จึงวันหนึ่งได้ตั้งใจไปเฝ้า พระพุทธรเจ้าก็ทรงทราบด้วยญาณ รวมทั้งทราบถึงความในใจของอสุรินทราหูจึงทรงเนรมิตพระวรกายให้ใหญ่โตกว่ากายของอสุรินทราหูหลายเท่าขณะเสด็จบรรทมรองรับ ดังนั้น เมื่อมาเข้าเฝ้า แทนที่อสุรินทราหูจะต้องก้มมอง กลับต้องแหงนหน้าดูพระพุทธรองค์จึงเกิดความอัศจรรย์ใจยิ่ง พระพุทธรเจ้าจึงได้ตรัสสอนว่า ขวาลือหรือเรื่องใดๆ หากไม่เห็นด้วยตนเองหรือยังไม่พิจารณาให้ถ่องแท้ ก็ไม่ควรติชมไปก่อน อีกทั้งได้พาอสุรินทราหูไปเที่ยวพรมโลกได้เห็นบรรดาพรมที่เฝ้ามีร่างกายใหญ่โตกว่าตนทั้งสิ้น แต่พระพุทธรเจ้าก็ยังมีพระวรกายใหญ่กว่าพรมเหล่านั้นอีก อสุรินทราหูจึงลตทิฐิและหันมาเลื่อมใสในพระบรมศาสดา

บทสวดมนต์บูชาพระประจำวันอังคาร

ยัสสานุสสะระณนาปิ อันตะลิกเขปิ ปาณินโน

ปะติฏฐะมะธิคัจฉันติ ภูมียัง วียะ สัพพะทา

สัพพะปัตถะวะชาลัมหา ยักกะโจราทิสัมภะวา

คะณะนา นะ จะ มุตตานัง ปะริตตันตัมภะณามะ เท ๓

สวดวันละ 8 จบ จะเกิดผลดี

4. ผู้ที่เกิดวันพุธ พระประจำวันพุธ (กลางวัน) ได้แก่ ปางอุ้มบาตร

ลักษณะพระพุทธรูป: พระพุทธรูปอยู่ในพระอริยาบถยืน พระหัตถ์ทั้งสองประคองบาตรราวสะเอว ความเป็นมา

เมื่อพระพุทธรเจ้าได้สำแดงอิทธิปาฏิหาริย์ เหาะขึ้นไปในอากาศต่อหน้าพระประยูรญาติทั้งหลาย เพื่อให้พระญาติผู้ใหญ่ได้เห็น และละทิฐิถวายบังคมแล้วจึงได้ตรัสเทศนาเรื่องพระมหาเวสสันดรชาดก ครั้นแล้วพระญาติทั้งหลายก็แยกย้ายกันกลับโดยไม่มีใครทูลอาราธนาฉันพระกระยาหารเช้าในวันรุ่งขึ้น ด้วยเข้าใจผิดคิดว่าพระองค์เป็นราชาโอรสและพระสงฆ์ก็เป็นศิษย์ คงต้องฉันภัตตาหารที่จัดเตรียมไว้ในพระราชนิเวศน์เองแต่พระพุทธรองค์กลับพาพระภิกษุสงฆ์สาวกเสด็จจาริกไป ตามถนนหลวงในเมืองเพื่อโปรดเวไนยสัตว์ (ผู้ที่ฟังสั่งสอนได้) อันเป็นกิจของสงฆ์ และนับเป็นครั้งแรกที่ชาวเมืองกบิลพัสดุ์ได้มีโอกาสชม

พระพุทธรจริยาวัตรขณะทรงอุ้มบาตรโปรดสัตว์ ประชาชนจึงต่างแซ่ซ้องอภิวาทอย่างสุดซึ้งแต่ปรากฏว่าพระเจ้าสุทโธทนะ พุทธบิดาทรงทราบเข้า ก็เข้าใจผิดและโกรธพระพุทธรองค์หาว่าออกไปขอรบกวนชาวบ้าน ไม่ฉัน

ภัตตาหารที่เตรียมไว้ พระพุทธเจ้าจึงต้องทรงอธิบายว่าการออกบิณฑบาตรเป็นการไปโปรดสัตว์ มิใช่การขอทาน จึงเป็นที่เข้าใจกันที่สุดในที่สุด

บทสวดมนต์บูชาพระประจำวันพุธ (กลางวัน)
 สัพพาสีวสะชาตินัง ทิพพะมันตาคะทัง วียะ
 ยันนาเสติ วิสัง โฆรัง เสสฺสญจาปิ ปะริสสะยัง
 อาณักเขตตัมहि สัพพัตถะ สัพพะทา สัพพะปาณินัง
 สัพพะโสปี นิวาเรติ ปะริตตันตัมภะณามะ เท ฯ
 สวดวันละ 17 จบจะมีความสุขสวัสดิยิ่งๆขึ้นไป

พระประจำวันพุธ (กลางคืน) ได้แก่ ปางปาเลไลยก์ (ผู้ที่เกิดระหว่างเวลา 18.00 น. ของวันพุธถึง 06.00 น. ของวันพฤหัสบดีหรือบางคนก็นับตั้งแต่ 18.00 – 24.00 น. ของวันพุธ (สุดแต่ความเชื่อ))

ลักษณะพระพุทธรูป: พระพุทธรูปอยู่ในพระอริยาบถประทับ (นั่ง) บนก้อนศิลาพระบาททั้งสองวางบนดอกบัว พระหัตถ์ซ้ายวางคว่ำบนพระขนุ (เข่า) พระหัตถ์ขวาวางหงายนิยมสร้างข้างหมอบใช้วงจับกระบองน้ำ อีกด้านหนึ่งมีลิงถือรวงผึ้งถวาย

ความเป็นมา

สำหรับปางนี้กล่าวถึงเมื่อพระพุทธองค์ประทับอยู่ที่เมืองโกสัมพีครั้งนั้นพระภิกษุมีมากรูปด้วยกันและไม่สามัคคีปรองดอง ไม่อยู่ในพุทธโอวาท ประพฤติตามใจตัวพระองค์จึงเสด็จจาริกไปอยู่ตามลำพังพระองค์เดียวในป่าที่ชื่อว่าปาลิไลยกะโดยมีพญาช้างเชือกหนึ่งชื่อ " ปาลิไลยกะ " เช่นเดียวกัน มีความเลื่อมใสในพระพุทธองค์มากคอยปฏิบัติบำรุงและคอยพิทักษ์รักษามิให้สัตว์ร้ายมากล้ำกราย ทำให้พระพุทธองค์เสด็จประทับอยู่ในป่านั้นด้วยความสงบสุข และป่านั้นต่อมาก็ได้ชื่อว่า " รักขิตวัน " ครั้นพญาลิงเห็นพญาช้างทำงานปรนนิบัติพระพุทธเจ้าด้วยความเคารพ ก็เกิดกุศลจิตทำตามอย่างบ้าง ต่อมาชาวบ้านไปเฝ้าพระพุทธเจ้าแต่ไม่พบ และทราบเหตุ ก็พากันตำหนิติเตียน และไม่ทำบุญกับพระเหล่านั้น พระภิกษุเหล่านั้นจึงได้สำนึกขอให้พระอานนท์ไปทูลเชิญเสด็จพระพุทธองค์กลับมา ช้างปาลิไลยกะก็มาส่งเสด็จด้วยความเศร้าเสียใจจนหัวใจวายล้มตายไป ด้วยกุศลผลบุญจึงได้ไปเกิดเป็น " ปาลิไลยกะเทพบุตร "

จากเหตุการณ์นี้ ถือว่าเป็นเหตุการณ์อันน่าสลดใจเป็นอย่างยิ่ง ถึงพฤติกรรมของพระ 2 ฝ่ายในขณะนั้น ไม่เชื่อฟังแม้กระทั่งพระพุทธเจ้า พุทธศาสนิกชนจึงได้สร้างพระปางนี้ขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์เตือนใจถึงการแตกสามัคคี การทะเลาะวิวาทกัน

บทสวดมนต์บูชาพระประจำวันพุธ (กลางคืน)
 กิณฺณุ สันตะระมาโนวะ ราชุ จันทัง ปะมุญจะสิ
 สังวิคคะรูปุ อาคัมมะ กิณฺณุ ภิโต ติฏฐะสีติ

สัตตะธา เม ณะเล มุทธา ชีวันโต นะ สุขัง ละเภ
พุทฺธาคาถาภิกิโตมฺหิ โนเจ มุญฺเญยะ จันทิมันติ
สวดวันละ 12 จบ จะมีความเจริญสุขสวัสดิ์

5. ผู้ที่เกิดวันพฤหัสบดี พระประจำวันพฤหัสบดี ได้แก่ ปางสมาธิ หรือ ปางตรัสรู้

ลักษณะพระพุทธรูป: พระพุทธรูปอยู่ในพระอริยาบถประทับ (นั่ง) ขัดสมาธิพระหัตถ์ทั้งสองวาง
หงายซ้อนกันบนพระเพลา (ตัก) พระหัตถ์ขวาทับพระหัตถ์ซ้ายพระชงฆ์ (แข้ง) ขวาทับพระชงฆ์ซ้าย

ความเป็นมา ปางตรัสรู้ คือ ปางที่เจ้าชายสิทธัตถะหรือพระโพธิสัตว์ทรงประทับขัดสมาธิ
บนบัลลังก์ภูาคาใต้ต้นมหาโพธิ์ ใกล้ฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา และได้ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า เมื่อวันเพ็ญขึ้น 15 ค่ำเดือน 6 ก่อนพุทธศักราช 45 ปี ซึ่งก็ตรงกับวันวิสาขบูชาวันนั้นเอง

บทสวดมนต์บูชาพระประจำวันพฤหัสบดี...
ปูเรนตัมโพธิสัมมาเร นิพพัตตัง วัฏฏะชาตียัง
ยัสสะ เตเชนะ ทาวักคิ มะหาสัตตัง วิวัชชะยิ
เถรัสสะ สาริปุตตัสสะ โลกะนาถะนะ ภาสิตัง
กัปปัฏฐายิ มะหาเตชะยัง ปะริตตันตัมภะณามะ เท ฯ
สวดวันละ 19 จบ จะมีความสุขความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไป

6. ผู้ที่เกิดวันศุกร์ พระประจำวันศุกร์ ได้แก่ ปางรำพึง

ลักษณะพระพุทธรูป: พระพุทธรูปอยู่ในพระอริยาบถยืน พระหัตถ์ทั้งสองประสานกันยกขึ้นประทับ
ที่พระอุระ (อก) พระหัตถ์ขวาทับพระหัตถ์ซ้าย

ความเป็นมา

ภายหลังจากที่ตรัสรู้ได้ไม่นาน พระพุทธเจ้าซึ่งประทับอยู่ภายใต้ต้นไทร (อชปาลนโครธ) ก็ได้ทรง
รำพึงพิจารณาถึงธรรมที่ตรัสรู้ว่าเป็นธรรมที่มีความละเอียดลึกซึ้งยากที่มนุษย์ปุถุชนจะรู้ตามได้ จึงเกิดความท้อ
พระทัยที่จะไม่สั่งสอนชาวโลกด้วยรำพึงว่าจะมีใครสักกี่คนที่ฟังธรรมะของพระองค์เข้าใจ ร้อนถึงท้าวสัทหมบดีพรหม
ได้มาราบอุลอรารณาเพื่อทรงแสดงธรรมว่าในโลกนี้บุคคลที่มีกิเลสเบาบาง

พอฟังธรรมได้ยังมีอยู่ พระพุทธองค์ได้ทรงพิจารณาแล้วก็เห็นชอบด้วยอีกทั้งทรงรำพึงถึงธรรมเนียม
ของพระพุทธเจ้าทั้งหลายแต่ปางก่อน ว่าตรัสรู้แล้วก็ยอมแสดงธรรมโปรดสัตว์โลกเพื่อประโยชน์สุขแก่ชนทั้งปวง
จึงได้น้อมพระทัยในอันที่จะแสดงธรรมต่อชาวโลกตามคำอาราธนานั้น และตั้งพุทธปณิธานจะใคร่ดำรงพระชนม์อยู่
จนกว่าจะได้ประกาศพระพุทธศาสนา ให้แพร่หลายประดิษฐานให้มั่นคงสำเร็จประโยชน์แก่ชนนิกรทุกหมู่เหล่า

ต่อไปพระพุทธจริยาที่ทรงรำพึงถึงธรรมที่จะแสดงโปรดชนิกรผู้เป็นเวไนยบุคคลนั้นแลเป็นเหตุให้สร้าง
พระพุทธรูปที่เรียกว่า ปางรำพึง

บทสวดมนต์บูชาพระประจำวันศุกร์...
ยัสสานุภาวะโต ยักขา เนวะ ทัสเสนติ ภิงสะนัง
ยัมहि เจวานุญฺญชันโต รัตตินทิวะมะตันทิโต
สุขัง สุปะติ สุขโต จะ ปาปัง กิณฺณจิ นะ ปัสสะติ
เอวะมาทิกุญฺเฒัง ปะริตตันตัมภะณามะ เท ฯ
สวดวันละ 21 จบ จะมีความสุขสวัสดิ์ตลอดกาลนาน

7. ผู้ที่เกิดวันเสาร์ พระประจำวันเสาร์ ได้แก่ ปางนาคปรก

ลักษณะพระพุทธรูป : พระพุทธรูปอยู่ในพระอริยาบถประทับ (นั่ง) ขัดสมาธิ หายพระหัตถ์ทั้งสอง
วางซ้อนกันบนพระเพลา (ตัก) พระหัตถ์ขวาซ้อนทับพระหัตถ์ซ้ายเหมือนปางสมาธิ แต่มีพญานาคขดร่างเป็น
วงกลมเป็นพุทธบัลลังก์และแผ่พังพานปกคลุมอยู่เหนือพระเศียร

ความเป็นมา

เมื่อพระพุทธองค์ตรัสรู้ และประทับบำเพ็ญสมาบัติเสวยวิมุตติสุขอันเกิดจากความพ้นกิเลสอยู่ ณ
อาณานิคมบริเวณที่ไม่ไกลจากต้นพระศรีมหาโพธิ์แห่งละ 7 วันนั้น ในสัปดาห์ที่ 3 นี้เอง ก็ได้ไปประทับใต้ต้นมุจลินท์
(ต้นจิก) ขณะนั้นฝนได้ตกลงมาไม่หยุด พญานาคตนหนึ่งชื่อ "มุจลินท์นาคราช" ก็ได้ขึ้นมาแสดงอิทธิฤทธิ์เข้าไปวง
ขด 7 รอบ แล้วแผ่พังพานปกพระพุทธเจ้าไว้มิให้ฝนตกต้องพระวรกาย เหมือนกันเศวตฉัตรถวายพระผู้มีพระภาค
เจ้าด้วยความประสงค์มิให้ฝนและลมหนาวสาดต้องพระวรกาย ทั้งป้องกันเหลือบ ยุง บั๊ง ร่าน รื่นและ
สัตว์เลื้อยคลานทั้งมวลด้วย จนฝนหาย จึงได้แปลงร่างเป็นมาณพเข้าไปเฝ้าพระพุทธองค์(พระธรรมโกศาจารย์:2518)

บทสวดมนต์บูชาพระประจำวันเสาร์ ...
ยะโตหัง ภาคินี อะริยาเย ชาติยา ชาโต
นาภิขานามิ สญฺจิจะ ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตาฯ
เตนะ สัจเจนะ โสตถิ เต โหตุ โสตถิ คัพภัสสะ ฯ

สวดวันละ 10 จบ จะมีความสุขความเจริญและเกิดความสุขสวัสดิ์มีมงคลตลอดกาลนาน สรุ ปได้
ว่าพระพุทธรูปเป็นสัญลักษณ์ให้พุทธศาสนิกชนได้มีพุทธานุสสติ คือระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่
พระองค์ทรงมีพระคุณอันล้นเหลือเพื่อประโยชน์สุขต่อมนุษยชาติและสัตว์โลกทั้งปวง พระพุทธคุณดังกล่าวได้แก่
พระกรุณาคุณ ที่ทรงช่วยสัตว์โลกให้พ้นทุกข์ พระปัญญาคุณ ที่ทรงตรัสรู้ความจริงอันประเสริฐ แล้วนำมาเปิดเผย
ให้ชาวโลกได้ทราบอย่างถูกต้อง พระบริสุทธิคุณ ที่ทรงพ้นแล้วจากบ่วงทั้งปวง เป็นตัวอย่างที่ถูกต้องของสัตว์โลก
อย่างแท้จริง การได้บูชาพระพุทธรูปด้วยความรู้และศรัทธาอย่างถูกต้อง ตามหลักพุทธศาสนา จึงจะอำนวย

ประโยชน์แก่ตนเองและแก่ผู้อื่น โดยปราศจากโทษ มีแต่คุณประโยชน์แก่ทุกฝ่ายสถานเดียว โดยพุทธรูปประจำวันเกิดทั้ง 7 วันเป็นพุทธลักษณะในอิริยาบถที่เกี่ยวข้องกับพุทธประวัติทั้งหมด ซึ่งพระพุทธรูปประจำวันเกิดนั้น พุทธศาสนิกชนควรกราบไหว้ บูชาและน้อมนำหลักคำสอนที่สอดแทรกกับพุทธรูปมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อไป

เอกสารอ้างอิง

1. ภาษาไทย

ก. ข้อมูลปฐมภูมิ

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.(2539).พระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
กรุงเทพมหานคร: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ข. ข้อมูลทุติยภูมิ

(1) หนังสือ :

ผาสุก มุทเมธา, รศ.(2535). คติชาวบ้าน กับการพัฒนาคุณภาพชีวิต (ฉบับปรับปรุง).กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรี้น
ดิง เฮ้าส์.

พระธรรมโกศาจารย์.(2518). เรื่องตำนานพระพุทธรูป และพระประจำวันเกิด. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์รวมมิตร
ไทย.

พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต).(2553). พุทธธรรม.องค์ประกอบของมัชฌิมาปฏิปทา.

พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต). (2553). พุทธธรรม ฉบับปรับปรุงและขยายความ.

พระราชเวที (สมพงษ์ พรหมวโส).(2536).บรรณานุกรม สัททวิสสิคคหะ.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ประติพัทธ์.

พระอุตรคณาธิการ (ชวินทร์ สระคา).(2530). จำลอง สารพัตนีก, รศ., พจนานุกรมบาลี-ไทย ฉบับศึกษา, พิมพ์
ครั้งที่ 2.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

วสิน อินทรสระ.(2521). สารสำคัญแห่งวิสุทธิมรรค.กรุงเทพมหานคร : บรรณาการ.